

har netop fremhævet, at Forslaget var et Minimumsprogram. Hvis vi havde haft Magt og Myndighed, vilde vi have gaaet meget videre; men vore Partifæller paa Konferencen har resigneret, ligesom andre Partiers Medlemmer har gjort det, og derfor var man mødtes i dette Kompromis. Det var netop selv at give Afkald paa en Doktrin for at faa noget, der var praktisk gennemførligt. Videre vilde det ærede Medlem bevise, hvor løs min Argumentation var, naar jeg paa den ene Side bekæmpede en Diskontoforhøjelse og paa den anden Side fremhævede Sverige som et Vidnesbyrd om, at der er ført en kyndig Bankpolitik, derfor har de nu dér omtrent Guldparitet for deres Mønt. Der er alligevel ingen Modsigelse deri. Det var netop Indholdet af min Tale før, at selv om jeg ikke kunde billige visse Midler, vilde jeg dog finde det uendelig bedre, at der blev ført en Politik, end at der slet ingen Politik førtes. Jeg har derimod ikke udtalt mig om de Midler, hvormed Sverige har naaet sit Resultat. Jeg kan have forskellig Mening om, og mange kan have forskellig Mening om de enkelte Led deri, men Sverige har ført en Valutapolitik, hvilken har bevirket, at Sverige i Øjeblikket staar aldeles glimrende paa dette Omraade. Det, vi bebrejder den nuværende Regering, er derfor, at den overhovedet ingen Politik fører. Der er altsaa meget god Sammenhæng i, hvad jeg her har sagt. Og det samme gælder, naar det ærede Medlem vil finde en Modsigelse i, at jeg paa den ene Side har bekæmpet det, jeg har kaldt den skimlede Protektionisme, og paa den anden Side har henvist til den Fare, der truer fra England. Jeg har nemlig ikke peget paa det som et Eksempel, der holdes os for Øje fra England. Jeg har peget paa det som en Fare, som der var en Mulighed for, jeg haabede ikke — det føjede jeg til —, at den skulde blive til Virkelighed. Det, der kan blive en Fare for os, er ikke den gamle skimlede Protektionisme, det er en højmoderne, imperialistisk Præferencepolitik, hvis den bliver til Virkelighed. Men den er aldeles ikke noget Eksempel for os, eftersom det i vort Land med vore Forhold er ganske umuligt at gennemføre den. Det kan aldrig blive et Eksempel, den kan for os kun blive en Trusel. Derfor forstaar jeg heller ikke den skjulte Glæde, jeg somme Tider har fundet i konservative Blade her i Landet, naar de taler om, hvordan Protektionismen udvikler sig i England, for det er en højmoderne Protektionisme, en imperialistisk Præferencepolitik, og den er kun en

Fare, kan aldrig blive et Eksempel for os, for vi er, som sagt, ganske ude af Stand til at efterligne den. Det ærede Medlem nævnte, at jeg jo selv ikke havde været fremmed overfor Tanken om hyppige Toldrevisioner. Nej, det er jeg ikke, naar det bliver som et Led i en Handelstraktatpolitik med skiftende Toldsatser, ogsaa med mange Toldsatsnedsættelser, og som et Led sammen med Importbegrænsning, sammen med Importregulering i en positiv og aktiv Handelspolitik. Det er noget ganske andet end det, jeg kalder en skimlet Protektionisme, det er ogsaa noget andet end det, jeg kalder for en skimlet Manchesterliberalisme.

Maa jeg til Slut sige — og det gælder omtrent samtlige ærede Talere, der har vendt sig mod Socialdemokratiets Standpunkt i denne Sag undtagen det ærede Medlem Hr. Rode, som jeg kun havde en periferisk Bemærkning til, ellers gælder det alle de andre Medlemmer, og navnlig den højtærede Finansminister, da han kom ind paa det mere principielle —, at det forekommer mig, at man ganske miskender vort Syn paa Samfundsudviklingen, men ogsaa miskender vort Syn paa, hvad vi vil opnaa ved en Importbegrænsning i Overensstemmelse med Valutakonferencens Henstillinger. Vi vil nemlig opnaa det, at vor Nation optræder som en Helhed, vort Folk optræder som en Enhed. Vi er dog snart paa det rene med, at Opfordring til privat Sparsommelighed, moralske Prædikener o. s. v., o. s. v. ikke hjælper, vi er dog paa det rene med, at det, der ødelægger os, er den i høj Grad ugunstige Handelsbalance, navnlig under de nuværende Forhold, hvor vi ikke har Guldindløselighed, vi er paa det rene med, at det, der ødelægger os, er, at vi Aar efter Aar indfører langt mere, end vi udfører, og indfører en Mængde unyttige Varer, som kun er til Skade og slet ikke til Gavn. Ad hvilke Veje vil de Herrer af Højre og Venstre gaa for at raade Bod paa dette Misforhold? Her havde de haft en Lejlighed til at føre disse Midler frem, her kunde de ogsaa have bevæget Regeringen til at være med til at føre dem igennem, men de Herrer melder Pas. De møder her og stemmer for et Forslag, som de Konservative selv i deres Resolution erkender for ganske utilstrækkeligt, naar det staar isoleret. Hvilke Midler har de da? Det ligger snublende nær, naar de private ved deres private Sparsommelighed eller ved Moralprædikener ikke kan formaa noget — og det viser jo Erfaringen —, at det danske Folk for en Gangs Skyld maa optræde